

**HÍVOM A CSALÁDOKAT
a BIBLIA ÉVÉBEN
2008 novemberében**

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

November: Mindenkinek – egyénnek és családnak egyaránt – szüksége van ételre, itatra, lakásra, ruházatra, az élet minősége azonban nem az anyagi javak bőségétől függ. A boldog család egyszerűsége törekszik és figyel arra, hogy a többi családnak is jusson a mindennapi kenyérből. A családok szolidáris közössége hozzájárul az életminőség növekedéséhez.

Beszélgessünk ebben a hónapban a következő szentírási szakaszról: **Kiv 16, 2-30 és Zsolt, 34/33, 9-11**

Amikor fenti mottókat leírtuk, nem sejtettük, hogy a gazdasági világválság különös aktualitást ad novemberi levelünknek. Ez a válság súlyosan érinti az átlag magyar családot mindennapjaiban. Mikor gyermekeinknek nem adhatjuk meg azt, amit szükségesnek érzünk, mikor a családi békességet veszélyezteti az anyagi hiánya, a szép elvek csak idegesítően hathatnak ránk. Mennyi idegesség, veszekedés lopakodik be otthonunkba, amikor küszködünk annak a kevésnek a beosztásáért, ami jut! Mégis beszélünk kell néhány tisztázó, bátorító, erősítő elvről. Szentatyánk a püspöki szinódus nyitó beszédében a pénzügyi válságot is érintve arról szólt, hogy a napjainkban tapasztalható világgazdasági krízis figyelmeztető jel, hogy ne hamis értékekben bízunk. A nagy bankok összeomlása arra mutat rá, hogy a pénz is eltűnhet, és végül semmivé válhat. A látszólag központi fontosságú gazdasági, politikai és társadalmi kérdések, csupán „másodrendű” valóságok Isten ígéjének, magának Istennek örök valósága mellett. Ugyanakkor egy korábbi beszédében (Marizell, 2007. szept. 8) a Szentatya arra is figyelmeztet minket, hogy „az anyagi szegénység önmagában még nem visz Isten közelébe, hiszen a szívét megkeményítheti a gazdagság utáni vágy.” Tudatosítanunk kell azonban, hogy „miként az egész Szentírásból, a szegényekről szóló boldogságból is felismerhetjük, hogy Isten minden esetben különleges módon közel van a szegényekhez ... de ezt a szegénységet Krisztus kedvéért kell megélni, és engedni kell, hogy szabaddá tegyen a felebarát szolgálatára.” A Szentatya friss tanításaiból három igazság hangsúlyos: a) ami a létben állandó, az az Isten, b) az anyagiak szűkössége megerősítheti bennünk a szolidaritás lelkületét, és c) mindennapi szükségleteinkben ne feledkezzünk meg Isten velünk létéről.

Engedjük, hogy a ránk nehezedő gondok segítsenek bennünket abban, hogy figyelmünk még inkább Istenre és a felebarátira irányuljon, hogy családjaink, közösségeink csoportjaink életében még inkább középpontba kerüljön a szeretet parancsa.

Hogyan segíthetünk egymásnak, hogy ezek az igaz elvek a hétköznapi gyakorlatban érvényesüljenek?

Őrizzük meg családjaink rendjét, békéjét, ne engedjük, hogy az anyagi szűkösebbre fordulása felforgassa azt! Pál apostol elvét nagyon szem előtt kell tartanunk: „Tudok nélkülözni, de tudok bőségben is élni” (Fil. 4,12). Mellé tehetjük a magyar közmondást is: „Addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér!” Hála Istennek a többségünknek még nincsenek napi kenyérgondjai. Érdemes megfontolni, annak a pénzügyi szakembernek a szavát, aki kollégáját így vezette be a helyes pénzgazdálkodásba: a pénz olyan, mint az energia: nem a semmiből keletkezik, és nem tűnhet el a semmibe. Forrása van, és ha valahova elfolyik, nem veszt el, csak átalakul más értéké. Ne költs el olyan pénzt, aminek nincsen forrása, és tartsd szemmel, hogy ami a forrásból fakad, hova folyik el! Valójában az élet minőségét nem az határozza meg, hogy milyen bőven áradó a forrás, hanem hogy mennyire van kultúránk a folyam irányítására, és mennyire tudjuk egymásra figyelve szabályozni ezt a folyamatot.

Elevenítsetek fel eseteket, amikor a meglévő kevésből még arra is jutott, amire nem is gondoltatok!

Novemberi szentírási szakaszunk a választott nép boldog állapotáról szól, végre kiszabadultak az egyiptomi fogságból, szabadságuk valóságos, nincs már külső elnyomó erő fölöttük. Mégis rabokká teszi őket Isten irán-

ti bizalmatlanságuk. Látásuk olyannyira elhomályosul, hogy visszakívánják a fizikai és szellemi rabságot: „Miért hoztatok ki minket ebbe a pusztába: hogy éhen veszítsétek ezt az egész sokaságot?” (Kiv 16, 3) Mózes világosan látja: sem az éhes szabad ember, sem a jóllakott rab nem lehet sorsával elégedett. Az Úrhoz fohászodik, és az Úr válaszol: „Mondd nekik: Estére húst fogtok enni, reggel pedig jóllaktok kenyérral, hogy megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek!” (Kiv 16,12). A nehéz helyzetben gondoljunk Szentatyánk szavára: „Isten minden esetben különleges módon közel van a szegényekhez ... de ezt a szegénységet Krisztus kedvéért kell megélni, és engedni kell, hogy szabaddá tegyen a felebarát szolgálatára.”

Mikor tapasztaltatok meg Isten közelségét nehéz helyzetekben?

Figyeljünk még Szentírási szakaszunk néhány el nem hanyagolható mozzanatára:

- Azok, akik kapzsiságból, vagy akár csak bizalmatlanságból több mannat szedtek, mint napi szükségletük, pórul jártak, mert az másnapra megromlott és ehetetlenné vált. A kapzsiság és a bizalmatlanság a lélek baja, amely akadályoz bennünket abban, hogy igazán a jelenben éljünk, hogy örüljünk a mai mannanak és fürjnek.

- Azt is érdemes megfontolnunk, hogy a szeretet, az egymáshoz való odafordulás nem pótolható étellel és itallal, játékkal és ruhákkal. Sokszor családjainkban észre sem vesszük, hogy nem az anyagi javak hiányától, hanem az egymás iránti szeretet és odafordulás hiányától szenvedünk.

- „A hatodik napon azonban kétszerannyi eleséget szedtek össze, ... »Ezt mondta az Úr: Holnap az Úrnak szentelt szombati nyugalom van«. Hányszor vesszük semmibe a vasárnapot abban a reményben, hogy így anyagi gyarapodásunk nagyobb lesz! Ezzel nem csak önmagunkat fosztjuk meg a szükséges pihenéstől, hanem családjainkól is megvonjuk önmagunkat, és elősegítjük családjaink szétesését is. Megsínyli ezt az egyén és a család egyaránt, tehát a társadalom is kárát látja.

- A mohó mannagyűjtés mögött nem csak az Isten, hanem az embertárs iránti bizalmatlanság, is ott rejlik: Senkiben nem bízhatok, csak a magam erejében, munkájában, ügyeskedésében. Most amikor az élet elnehezdedhet, fontos, hogy a rokonság, közösségek még inkább egymásra figyeljenek. Legyen bennünk készség segítő jóbort nyújtani egymásnak. Napjainkban fontos: újuljunk meg a szolidaritás lelkületében.

Milyen indítást ad nektek bibliai elbeszélésünk.

ADJATOK MINDEN NAP HÁLÁT A MINDENNAPI KENYÉRÉRT!

HÍVOM A CSALÁDOKAT, az Új Ember Kiadó, a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat és a MAKACS közös szentírásolvasó pontszerző játékára. A novemberi kérdés:

Ki volt az az asszony, aki először apostolkodott?

A kérdésre adott válasz 20 pontot ér, ha tartalmazza a helyes neveket és a pontos szentírási helyeket. Részleges válasz, pl. két névből csak az egyik – felezi a pontszámot, a szentírási helyek hiánya öt pont levonását vonja maga után. A válaszokat a Bibliatársulat értékeli, és az esztendő végén a legmagasabb pontszámot elérő válaszadó egy Veretes Bibliát (nagy méretű, díszes, aranyozott verettel), a második helyezett egy Családi Bibliát (nagy méretű, díszes), a harmadik helyezett pedig egy Konkordanciát kap. A válaszokat "Szentírás Éve" jellegével az Új Ember kiadó címére küldjék: 1053-Budapest, Kossuth Lajos utca 1. vagy e-mailben a biblia@ujember.hu címre. Beadási határidő: november 26.

Bíró László

a MKPK családreferens püspöke

a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke